

ЦИСТИТ У КОТІВ: ПРИЧИНИ, ДІАГНОСТИКА ТА ЛІКУВАННЯ

Яковенко Д.Р., здобувач вищої освіти ОП «Ветеринарна медицина»
Науковий керівник – **Грушанська Н.Г.**, д. вет. н., професор
Національний університет біоресурсів і природокористування України, м. Київ, Україна

Цистит – це запалення слизової оболонки сечового міхура, що виникає внаслідок проникнення в сечовий міхур патогенних мікроорганізмів.

Дане захворювання не залежить від віку, породи, або ж статі тварини. Однак, через будову сечовивідної системи, вважають, що саме самці більш схильні до цієї хвороби.

Залежно від того, як протікає захворювання, розрізняють гостру (має більш виражену симптоматику) та хронічну форму циститу. Хвороба швидко переходить у хронічну форму, періодично загострюючись, завдаючи тварині сильний дискомфорт. Досить часто у ветеринарну клініку звертаються власники зі скаргами, що їх улюбленець часто сідає на лоток, ходить у недозволених місцях, непокоїться при сечовипусканні, або взагалі не може сходити в туалет. Найчастішою причиною таких зовнішніх проявів є цистит.

Причини. Цистит розвивається в тому випадку, коли нормальна мікрофлора (бактерії, які «живуть» у сечовому міхурі постійно) вражає його тканини. У здорової тварини вони не руйнують слизову оболонку органу і не викликають клінічних симптомів. Однак, за впливу деяких факторів імунітет стає ослабленим, і ці бактерії можуть спровокувати дане захворювання.

Фактори, які можуть провокувати виникнення даної патології: раніше перенесені запальні процеси, пов'язані з сечовивідною системою; сечокам'яна хвороба та інші патології системи виділення; травми; найчастіше це відбувається при падінні тварини; переохолодження (тривале перебування kota на холодній підлозі або підвіконні); також існує «ідіопатичний» цистит (емоційно обумовлений).

Клінічні ознаки. За гострого перебігу циститу можна помітити такі симптоми у тварини: часте сечовипускання: від 2-4 разів на годину та більше; тривалий процес сечовипускання, що завдає тварині дискомфорту; сечовипускання у не призначених для цього місцях (так кіт намагається полегшити біль, справляючи свою потребу поза лотком); гематурія; часте вилизування пахової області; різкий та специфічний запах сечі.

У деяких випадках, крім перерахованих вище симптомів, відзначають млявість, повну або часткову відмову від їжі, нудоту. За сильного больового синдрому також може бути підвищена температура тіла. Хронічна форма циститу може протікати безсимптомно.

Діагностика. Під час первинного огляду ветеринарний лікар за допомогою пальпації черевної порожнини оцінює ступінь наповненості сечового міхура, його напруженість та болючість. Крім цього, збирає анамнез, враховує клінічні ознаки та ставить попередній діагноз – цистит. Далі проводиться додаткова діагностика – аналіз сечі та ультразвукове дослідження сечового міхура. Далі за результатами досліджень лікар ставить остаточний діагноз та призначає лікування.

Також у деяких випадках може знадобитися деяке додаткове обстеження: аналізи крові, бак посів сечі. Перше стосується, як правило, котів старшого віку, оскільки в їхньому організмі можуть спостерігатися хронічні системні патології, які можуть ще більше ускладнювати ситуацію. Наприклад, хронічна ниркова недостатність. Ще один з додаткових методів дослідження є бак посів сечі, який дозволяє визначити чутливість до антибактеріальних препаратів, що допоможе призначити правильний, ефективний антибіотик.

Лікування. Лікування котів за циститу полягає у застосуванні антибіотикотерапії (допомагає зупинити розвиток бактеріальної флори), спазмолітиків (полегшують процес

сечовипускання), протизапальних препаратів; за наявності крові в сечі також використовують кровоспинні препарати.

У випадку затримки сечі проводиться катетеризація уретри, завдяки чому виводять сечу з сечового міхура, промивають його та вводять протизапальні та знеболювальні препарати.

Отже, цистит – одне з найпоширеніших захворювань сечовидільної системи у котів. Також відомо, що навіть за успішного лікування, можливі рецидиви, яких цілком уникнути неможливо.

Бібліографічний список:

1. М.І. Цвіліховський, В.І. Береза, В.С. Січкач, С.І. Голопура, Н.Г. Грушанська, О.О. Скиба, П.В. Лазаренко, А.А. Руденко, О.М. Якимчук. (2014). Внутрішні незаразні хвороби. Навчальний посібник. Київ: Аграрна освіта.
2. Joe Bartges, David J. Polzin. (2011). Nephrology and Urology of Small Animals. WILEY-BLACKWELL.
3. Dennis J. Chew, Stephen P. Dibartola, Patricia Schenck. (2010). Canine and Feline Nephrology and Urology. Second Edition. ELSEVIER SAUNDERS.